

Bosses de pana i CDs de merda

L'actiu, cantant i escriptora Dolo Beltrán es retroba amb discos de la seva joventut i una bossa de l'àvia fent endreça a casa

Dolo Beltrán | Michal Novak

Avui buscant no sé què que no trobo, que fa no sé quant que busco... he trobat al fons d'un armari una bossa que em va fer la meva àvia farà uns trenta anys, quasi res. Una bossa preciosa de pana marró i amb nanses de fusta. *Vintage* total. La meva àvia no sabia ni llegir ni escriure, però cosia i feia uns macarrons que ni a la Itàlia profunda.

La meva àvia ja no hi és físicament, es va transformar en partícules que volen per l'aire, i a vegades, quan estornudo, és com si estigués donant-me el *toque* per alguna cosa...

La veritat és que la bossa ja ha complert tres dècades amb molta dignitat, una mica atrotinada, sí... una nansa trencada i unes quantes taques de tinta d'uns quants bolígrafs que s'havien rebentat a dins, quan deixava la bossa al sol a l'hora del pati. L'he ficat a la rentadora amb la il·lusió que sortís com nova, però els bolis d'abans no són com els d'ara... i després de trenta anys, la tinta s'havia solidificat a la pana fent una mena de collage... no gaire maco. Què podia fer amb aquella bossa? Llençar-la, ni parlar-ne. Tornar-la a utilitzar amb aquell collage de boli Bic? Tampoc. Massa ràndom. Posar-la un altre cop al fons de l'armari? No s'ho mereix... Si torna és per quedar-s'hi. Així que finalment he decidit donar-li una segona oportunitat!

He entrat a una d'aquestes botigues de betes i fils que normalment estan plenes de iaies que fan mitja, i he tret la meva bossa de pana i els he dit que l'havia fet la meva àvia, i no us podeu imaginar com m'han tractat de bé. Hem decidit ?operar-la' i deixar-la com nova. No m'han volgut acceptar ni paga i senyal... M'han mirat als ulls i m'han dit que estaven del tot segures que

tornaria a buscar el meu encàrrec, que es notava l'amor que tenia per aquella bossa.

He sortit, he passejat i m'he emocionat per la riera d'Arenys de Mar amagada darrere les meves ulleres de sol... perquè en un poble ja se sap... ningú et mira però tothom et veu. I amb aquesta embranzida he pujat corrent a les golfes de casa meva. I he obert unes quinze capses plenes de CDs, que ja feia tres trasllats que no ho havia gosat fer... No podia ser que tot allò quedés arraconat. Les golfes serien la meva nova discoteca! Tots aquells discos eren com moltes bosses de pana que havien format part de la meva vida, i que havien ajudat a fer la persona que soc. Vull donar una segona oportunitat a tots aquests CDs, si us plau!

Així que he tornat a connectar aquella 'torre' de música que em vaig comprar amb el primer avançament de la Warner. I vinga a obrir caixes! I a trobar-me totes aquelles portades que havien omplert èpoques de la meva vida... Quina borratxera emocional! Però de cop, al obrir els discos, hi havia capses buides o CDs que no pertanyien a la caràtula... quin desastre que era jo també uns quants anys enrere. No hi havia Déu que s'hi aclarís, en aquell caos... CDs ratllats, cremats de tant sentir-los i quan en trobava un de bo, resulta que la meva súper 'torre' no el llegia. Ni tan sols el meu ordinador té entrada per a CD.

Sincerament, la bossa de pana de la meva àvia sí que tindrà una segona oportunitat. Però amb tots aquells CDs hauré de pensar què faig. No crec que aguantin un altre trasllat... Aaaaatxim!